

Тръгнала и дошла до прозореца, отъ дѣто излизала свѣтлината. Погледнала вжтрѣ. Една хубава, но стара жена, облѣчена въ дълга дреха забрадена съ бѣла кърпа, стояла и записвала нѣщо въ една голѣма книга. Вѣждитѣ ѝ били издигнати, челото ѝ било набръчкано, ала носѣтъ и устнитѣ ѝ показвали *сърдечна доброта*. Жената издигнала главата си, погледнала на скръбта съ своитѣ чудни очи и каза:

— Влѣзъ, мое дѣте, азъ отдавна те чакамъ!

Скръбта влѣзла. Жената я прѣгърнала и продължила:

— Мило дѣте, ти трѣбваше да ме намѣришъ по рано. Азъ нѣмамъ право да те търся, защото ходя само тамъ, дѣто ме повикатъ. Азъ съмъ майката *търпение* . . . Седа тука и очаквамъ: езерото ми носи гласѣтъ на тѣзи, които ме викатъ.

Бръчкитѣ на майката *търпение* станали пояси, и скръбта скрила главата си въ майчинитѣ гърди, като я молила да се не раздѣлятъ.

Майката *търпение* отговорила: *Мило дѣте, когато ме повикашъ, азъ ще дохождамъ. а когато ти се уморишъ, ела при мене. Азъ имамъ много работа. Трѣбва да пиша въ книгата на живота*“ . . .

Скръбта останала да прѣнощува при майката *търпение*, а на другиятъ день тръгнала да пѣтува. Въ това врѣме всичко цвѣтѣло и се зеленѣяло.

Скръбта видѣла на полето една хубава дѣвойка, която косяла тѣй бърже, както могатъ да косятъ трима селяни наведнажъ.

— Добро утро, хубавице, извикала скръбта.

— Коя си ти? Попитала дѣвойката, като я загледала въ нажаленитѣ очи.